

forhandle efter tysk Ret, stadig at opretholde den. Men hvordan den højtærede Justitsminister kan bruge det, som han selv fremhæver: at der er særlige Forhold i de sønderjydske Landsdele, som maaske i en Aarrække vil gøre deres Indflydelse gældende, som et Argument for at gennemføre det, han kalder den egentlige, formelle Sammensmeltning med det øvrige Landomraade, maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaar. Jeg synes, at naar man gør gældende, at der er særlige Forhold derved, og at de Forhold vil forsvinde efter kortere eller længere Tids Forløb, maatte det netop være det mest afgørende Argument for, at den Institution kun maa være midlertidig, og at den maa forsvinde, naar disse særlige Forhold er til Ende. I Stedet for synes den højtærede Justitsminister, at det er et Argument for, at den skal være permanent!

Jeg ved ikke, om det er Spiresynspunktet, der her har været afgørende for den højtærede Justitsminister. Det ærede Medlem Hr. Rudfeld fremsatte nogle Udtalelser om Besparelser, og det er muligt, at de ogsaa har Adresse hertil. Nu fremhæves det jo i Bemærkningerne, at der vil kunne spares en Landsretsdommer, men som det ærede Medlem Hr. Pürschel allerede har gjort opmærksom paa, vil det, der spares derigennem, ikke blive saa overordentlig meget. At det skulde kunne veje op mod det at opretholde til Stadighed tre Landsretter i Stedet for to, tror jeg dog ingen vil være enig med den højtærede Justitsminister i. Det vilde i alt Fald være en højst ejendommelig Form for Spar-sommelighed.

Nej, det Spørgsmaalet maa dreje sig om, er: Vil det være fornødent permanent at have 3 Landsretter? kan vi ikke klare os med Østre og Vestre, naar de særlige Grunde til at have en Søndre Landsret falder bort? Som det blev fremhævet af de foregaaende Talere, har vi en Udtalelse af Vestre Landsrets Præsident om, at han for sit Vedkommende nærer den Anskuelse, at der ikke vil være det mindste i Vejen for, at Vestre Landsret klarer det hele udenfor det Omraade, der er henlagt under Østre Landsret. Og naar Forholdet er det, at vi indtil Genforeningen alle var paa det rene med, at 2 Landsretter var tilstrækkeligt for de 3 Millioner Indbyggere, forekommer det mig, at der skulde tvingende Grunde til, for at man skulde sige: Vi maa have en tredje Landsret, fordi der er kommet ca. 160.000 Mennesker til. Disse absolut overbevisende Grunde, der skulde til for at opretholde Søndre Landsret som en permanent Institution, faar man ikke noget som helst at vide om

i Bemærkningerne. Bemærkningerne indskrænker sig, som jeg før sagde, til kategorisk at fastslaa, at Søndre Landsret skal være en permanent Institution. Jeg maa sige, at der kan ikke være Tale om, at vi vil bøje os for en Erklæring som den, den højtærede Justitsminister er fremkommet med i Bemærkningerne. Det, vi ønsker at faa — forhaabentlig allerede her i Salen, men i hvert Fald under den kommende Udvalgsbehandling —, er Argumenter, Grunde for, hvorfor Justitsministeren under ingen Omstændigheder kan gaa med til, at Søndre Landsret ophører at eksistere, hvorfor han absolut forlanger, at den fra at være en midlertidig skal gaa over til at være en permanent Institution.

Lovforslaget omfatter en lang Række og til Dels betydningsfulde Ændringer af Retsplejeloven. Jeg skal dog her ved første Behandling ikke komme ind paa nogen nærmere Omtale af dem, da det forekommer mig, at de bedst egner sig til en grundig Undersøgelse og Drøftelse i det kommende Udvalg. Jeg skal blot i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Rudfeld, Venstres Ordfører, angaaende Nævningeinstitutionen sige, at det forekommer mig i høj Grad besynderligt at benytte en enkelt Afgørelse fra Nævningernes Side til et skarpt Angreb paa selve Nævningeinstitutionen og oven i Købet at naa saa højt op, som det ærede Medlem var, da han paa Grundlag af Udtalelser fra Nævningernes Formand, tror jeg, det var, om, at Nævningerne havde ment, det var nemmere at gaa den anførte Vej end at gaa til Benaadning, talte om, at det var et Indgreb i Kongens Prærogativer, det var Grundloven, der var blevet krænknet derved, det var Benaadningsretten, der laa i den højeste Myndigheds Haand, som nu Nævningerne prøvede paa at tilegne sig.

Jeg tror virkelig ikke, der er Anledning til at komme saa højt op eller i det hele taget at indlade sig paa Angreb paa Nævningeinstitutionen paa Grundlag af, hvad der hidtil er sket. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om den Kendelse, der foreligger, men hvad enten man er enig eller man er uenig i Nævningernes Kendelse forekommer det mig ganske urimeligt paa Grundlag deraf at rette Angreb mod selv Institutionen. Det ærede Medlem ryste paa Hovedet, men ingen, der hørte hans Udtalelse, kunde være i Tvivl om, at det var Nævningeinstitutionen, han rettede sine Angreb imod. Jeg vil ikke sige, at det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser om Nævningerne havde nogen velvillig Karakter.